

יונה

זה היה באחד הערבים של חודש דצמבר 1947; הגרעין המצרי, שקיבל את הכשרתו בקיבוץ שפיים, בא לבלות את סוף השבוע ברעננה.

היא היתה יפהפייה... (והיא עדיין כזאת בעיני). עיניים מוארכות, המון שערות מסולסלות, חיוך רחב ומקסים, שהשכיח ממני מיד... שרגליה לא דמו לאלה של מרילין...

רקדתי רק אתה... כל הערב... והיא רקדה רק אתי, כל הערב... מותניה, פניה, כל כולה... עגלגלה אבל מוצקה, ונעים להחזיק בה... ורקדה, רקדה, רקדה, כאילו רק לזה נולדה...

המסיבה נסתיימה, וליוויתי אותה אל האוהל שלה. סיכמנו לאכול את ארוחת הבוקר של שבת ביחד... כבר בשמונה המתנתי מחוץ לחדר האוכל... רק בעשר התעוררה, אבל אכלה ברעבתנות את הכריך ששמרתי לה.

טיילנו, פטפטנו ונסענו לכפר-סבא לראות משחק כדורגל; לאף אחד מאתנו לא היה עניין בכדורגל, אבל לשבת ביחד, צפופים על העגלה עם עוד כמה חברים, לשיר, להרגיש ברוך גופה, לשמוע את צליל צחוקה המהיר ולהרשים אותה מרום הוותק שלי, שנתיים שלמות בארץ וחמש שנות הבדל גיל בינינו... איבדתי את לבי!! בחזרה היה קריר, חילקנו את מעילי; היא שרוול ואני שרוול... זרועי השנייה כרוכה סביבה...

יונה חזרה לשפיים, וכמה ימים לאחר מכן נודע לנו, שהיא ואחיותיה עזבו את ההכשרה והצטרפו לגרעין המצרי אשר במושב כפר-ריתקין. קמה מהומה ברעננה!! – "לך!!" אמרו לי, "לך ותביא אותן בחזרה..."

הלכתי והחזרתי שתיים מתוך שלוש האחיות. השלישית עמדה להתחתן עם ידידי הטוב רובי. מאז אנחנו ביחד.

יחד במשלט, שם הכריחה אותי להתגלח, שם עמדה דרוכה ורועדת כאשר יצאתי בראש כיתה לחלץ ולהחזיר את שלמה שעלה על מוקש; כל רגע ציפתה בחרדה שמה גם לי זה יקרה.

יחד עלינו אל הנקודה החדשה, שם נישאנו.

יחד גידלנו שלושה ילדים; בעצם, לא תמיד יחד, כי לרגל תפקידי הרבים עזרתי לה מעט מאוד במשימה זו, למרות העובדה שהשתדלתי מאוד. במשך כל שנות פעילותי הציבורית, והן היו רבות, חזרתי יום-יום מקצות הארץ כדי להשתתף בהשכבתם. הקפדתי גם לחזור אליה, בלילה, לישון בחדרנו, אפילו אם למחרת היה עלי לשוב ולנסוע רחוק.

יחד הקמנו משפחה אוהבת ובריאה.

אבל זה לא היה פשוט.

הכל הפריד בינינו... עיר המוצא, הלימודים האקדמאיים, התפיסה הרעיונית, ערכי החיים, האופי... ובכל זאת הצלחנו.

היא לא רצתה לחיות בקיבוץ, ואני לא יכולתי בלי... עד היום היא חולמת עדיין על "חיים נורמליים", בית משלנו, בעל עשיר (מולטי-מיליונר לפחות), ולא יכולה להבין מדוע כל המיליונים שגלגלתי... לא אליה נתגלגלו.

היא עלתה ארצה בגיל שבע-עשרה; ילדונת, אבל כבר בוגרת קורס של שלוש שנים לתפירה עילית. היא חיפתה בתבונתה, רגישותה והאינטואיציה החדה שלה

על אשר חסר לה בידע עיוני. אם נהדרת, היא תמיד ידעה לאזן את קשיחות האופי שלי; הילדים השכילו בחושם לנצל את הדרוש להם מתוך בליל הניגודים שיכולנו להציע: רוך ואהבה שופעת אצלה, עזרה בלימודים ועידוד בביצועים קשים – אצלי. תפקידי הציבוריים הקשו עליה. העמסתי תמיד על עצמי יותר מדי; כתוצאה מכך פחות מדי נתתי לה... שלוש פעמים מרכז המשק, שמונה שנים ראש המועצה האזורית, שלושים שנה מא"ז מלחמתי, כאשר הגבול היה עדיין ארבעה קילומטרים מכאן, שליחות ביטחונית למרוקו, חמש שנים בתל-אביב בתנועה ובחברת מקורות, מי-שקמה ועוד... ועוד...

כל חברותיה, הנשואות לבעלים פחות טרודים, יצאו ללמוד, השיגו מקום עבודה נוח יותר בהוראה, בניהול או במשרד. הן גם נהנו מעצם חופשת הלימודים של שלוש עד חמש שנים. בזמן הזה היא נאבקה במטבח, בבתי הילדים ובניהול מחסן הילדים בתקופה שהעבודה במקומות אלה בוצעה בתנאים קשים ביותר. היא התאמצה לנהל, לשפר, להכניס סדר, ארגון וקידום, כמעט ללא הכשרה מתאימה. לאט-לאט הגענו לאיזון בינינו. הפינות נתעגלו, החודים קוצצו והמאבקים פגו. שלושים ושבע שנים עשו את שלהן. זה לא אומר שפה ושם לא "נשרף פקק". הרי אני בעיניה רחוק מלהיות מושלם... רחוק מאוד... היא עמלה קשה כדי לנסות לשפר... אם כי בהצלחה חלקית בלבד... מצידי למדתי לאהוב אותה כמות שהיא, על תגובותיה האינסטינקטיביות והלא-מחושבות ברובן ועל התפרצויותיה ו"שיגעונותיה" המקסימים.

היא למדה לחוש את הגבול שאסור לעבור. למדה להעריך, לשמוע ולהתאים עצמה לחיי הקיבוץ. היא למדה מהר וטוב והשיגה אותי בשטחים רבים הודת למהירות תפיסתה וחוש קליטתה השקול. קדתי לה פעמים רבות על שיקול דעת נבון משלי או על יוזמה מפתיעה בתחכומה.

אבל זה לא תמיד היה כך, ובוודאי לא בהתחלה. עם כתיבת שורות אלה אני חוזר אחורה-אחורה בזיכרוני ומעלה נשכחות, לרוב נעימות, מן הימים ההם. זכיתי בנשיקתנו הראשונה בגלל... יללת תנים. היא שנאה נשיקות על הפה; הלחות, הלשון, הרוק... (פיכסה... כפי שאומרים ילדינו). לא עזרו כל תחנוני, וכל הבטחותי כי תלמד ליהנות נדחו בפסקנות. היא היתה מוכנה לכל, אבל לא לזה!! עד שלילה אחד משכתי אותה תוך טיול אל הפרדס הסמוך. בחושך המחריד נשמעו פתאום... יללות תנים עוד יותר מחרידות. "לפני מותה" הסכימה להעניק לי נשיקה אחרונה. בעיניים מתגלגלות מאימה כשהיא מחפשת ביטחון בין זרועותי, העניקה לי סוף-סוף את המתוקה שבציפיותי.

לאחר חודש ימים עלינו למשלט. ביום השני שלנו שם כבר רבנו קשות, כדרך אוהבים, על דבר של מה בכך. כמה דקות לאחר מכן עלתה חוליה אחת משלנו על מוקש, ליד הכפר בריר. שלמה נשאר פצוע במקום; שני חבריו ברחו כל עוד רוחם בם אל ביטחון המצודה. התארגנה מיד חוליית הצלה, ואני יצאתי בראשה. לא ידענו אז, שמוקש זה שלנו הוא. הוא הונח, יחיד, על הדרך מבריר אל חירבת מראשאן, בתור התראה להתקרבות עוינת. אנחנו חשבנו שהיה שם שדה מוקשים של הערבים. לכן צעדנו בשורה עורפית, כאשר חברי דורכים על עקבותי ממש, וכך התקרבו מהר ככל האפשר אל שלמה, השוכב שם.

תוך כדי הליכה הסתכלתי אחורה וראיתי את יונה עומדת על הסוללה, חיוורת כסיד, ידיה שלובות על לבה והיא צופה בחרדה איך כל אחד מצעדי מקרב אותי

אל... הצלנו את שלמה; הודות לחוסם עורקים שאלתרתי בעזרת מטפחתי והעברתי המהירה לבית החולים שהיה בנירעם, הוא איבד רק את רגלו (אבל הרוויח אשה, כי התחתן עם האחות שטיפלה בו).

רק חזרנו ומיד נשלחנו שוב, הפעם – לחפש אחר הרובה שלו, שהועף הרחק ממקום פציעתו. רובה בזמן ההוא היה שווה סיכון נוסף. כשחזרתי מן המשימה השנייה, לא היה צורך בהתפייסות ביני לבין יונה.

אבל זה היה לזמן קצר בלבד; על אף המשיכה העזה שחשנו זה לזו, הפרידו בינינו ניגודים רבים ביותר. רבנו והתפייסנו, התפייסנו ורבנו בלי הפסק, וכאשר יצאתי בחודש יולי לקורס מ"כים פלמ"ח בדליה, לא חשבנו ששוב נתקשר.

נפרדנו לעשרה שבועות; לא יכולתי אפילו לכתוב לה; לא היה דואר בזמנו, ובוודאי לא אל הנגב המכותר. בסוף הקורס קיבלתי משכורת: חמש לירות, שהספיקו לקניית עט נובע בשבילי וטנק מוזהב על שרשרת זהב בשבילה.

חזרתי אליה למשלט ברגל, בלילה, בין קווי האויב. שנתיים בדיוק אחרי עלייתנו על הקרקע, בל"ג בעומר, ביחד עם גיסים ורחל, באנו בברית הנישואין. אחת משתי הבנות היתה כבר ב"חודש השלישי", אבל איך אפשר להסביר זאת לרב? הוא דרש שתבואנה למקווה ברחובות!! הוא רצה... הן

הלכו!!

ביום החתונה הצטברו לנו בסדרה, בשרשרת ובשורה בלתי פוסקת כל הצרות שבעולם. זה התחיל כאשר ירדתי לכביש להקביל את פניהם של אורחינו היחידים: דודה ודוד, שהטריחו עצמם ובאו מתל-אביב. הדוד הזקן נפל מן העגלה בין רגלי הפרד, ובנס לא נפגע. לאחר מכן לא הצלחנו לשלוף מאצבעה של אסתר, אחותה, את הטבעת, שהיתה צריכה לשמש אותנו לטקס בלבד, כי קניית טבעת היתה מעבר ליכולתנו. אחרי מאמצים רבים, בעזרת אמצעי החלקה ומשיכה, ברגע האחרון ממש, התגברנו גם על עיכוב זה.

הרב איחר בשעתיים בגלל תקר ב"גונגה-דין" שהיה צריך להסיע אותנו. אבל התקלה שגרמה להתרוצצות רבתי נתגלתה כאשר התברר שאריה, הגזבר, שכח להביא את שבע הלירות במזומנים לתשלום אגרת הנישואין, והרב סירב בעקשנות לתת לו אשראי. נאלצנו ללקט בין החברים פרוטה לפרוטה, עד אשר נאסף כל הסכום.

אבל לא היתה זו התקלה האחרונה; צלוחית הזכוכית העבה, שהייתי אמור לשבור לזכר ירושלים, מיאנה להישבר תחת סוליית הקרפ שלי ושקעה בדשא הרך. רק אחרי חיפושים רבים מצאנו לבסוף אבן, הנחנו עליה את הצלוחית, ובהנחתה ניצחת נתתי אות לברכות, ולסיום המערכה.

הדודים ישנו בחדרנו, והחדר היחיד שהיה אז פנוי, השתייך לשומרים; כך שליל הכלולות שלנו הסתיים בחמש בבוקר, כאשר קמנו והלכנו... לעבוד.

אבל למרות כל אלה היתה לנו מסיבה עליוזה ביותר. בנות המטבח גירדו מן היקב ומן הגודן די חומרים בשביל לאפות... שלוש... כן, שלוש עוגות, פרוגות איומה באותם ימים. היה אפילו בקבוק יין, ורקדנו... רקדנו... רקדנו.

בסוף השנה האזרחית הזאת, בחנוכה 1950, נולד אורי. היה אז בסך הכל אוטובוס אחד ויחיד לבאר-שבע ובחזרה. כאשר אחזו את יונה צירי לידה, הוסענו על-ידי "גונגה-דין" לבית החולים, יונה על-ידי הנהג, ואני מאחור, בארגו המשאית.

המייילדת קבעה שהקדמנו לבוא. "גונגה-דין" כבר לא היה, והאוטובוס היחיד נסע

מזמן, כך שמתוך רחמים קיבלו אותה; אני חזרתי הביתה בטרמפ (שלוש-ארבע שעות נסיעה, עם טיפת מזל).

למחרת ירד גשם; הגעתי לבית החולים רטוב עד לשד עצמותי מנסיעה במשאית פתוחה. יונה עוד לא ילדה... ואני גורשתי בבושת פנים על-ידי הרופא מתוך... השלולית הענקית, שמי-הגשם הנוטפים ממני יצרו על הרצפה. על כל הצרות האלה ניתוספה דרישתו של מנהל בית החולים, שאבוא למחרת להחזיר את יונה הביתה, כי היא באה בטרם עת ותופסת מקום יקר.

יונה ואני הסכמנו שלא אבוא, וכמובן באותו הלילה... היא ילדה. לא היה לנו טלפון, כך שרק שלושים ושש שעות אחרי לידתו נתבשרתי בידיעה המפליאה: "הנני אב לבן..."

לא היה לי הרבה מה להציע לו ולאמו. לא בית, לא עתיד מובטח; בקושי צריך קר, מזון דל ומטפלות קיצוניות בדעותיהן מתוך פחד, שנבע מחוסר ניסיון. קנאותן בהגנה על מעמדם והיותן כבולות לתיאוריות "החדישות" ששררו בזמנן, היו בין הגורמים, שתוך שנה פילגו את התנועה.

כל התלאות האלה ניתוספו למצב חברתי מתות, שלא תרם לשיפור יחסינו המשפחתיים. יונה ואני התנהגנו כשני חמורים הקשורים בצווארם בחבל אחד ומושכים כל אחד לצידו. היא רצתה החוצה, הקיבוץ היה לה לזרא, גרם לה אינוחות. בגלל היותי עסוק לא יכולתי הרבה לעזור לה. בנוסף לכך התעקשתי, האמנתי בדרך הקיבוץ ונאחזתי בכל קש, קטן ככל שהיה, כדי לנסות לשפר, לקדם ולהיטיב את מצבנו.

לא עברה שנה, ובעקבות הפילוג והעזיבה של מחצית חברינו, נבחרתי להיות מרכז המשק – בלי קורס, בלי ידע ובלי ניסיון. עשיתי ימים כלילות כדי למנוע את טביעת האונייה.

ביליתי בבית עוד פחות זמן מאשר קודם לכן. יצאתי מוקדם, חזרתי מאוחר; ישיבות אינ-ספור החזירוני בשעת לילה מאוחרת אל הצריף ואל האשה הרוגנת. לא טוב לה בקיבוץ, ובניגוד לאחרות אין היא מצליחה להוציא את בעלה ממנו. ב-1954 כמעט שנפרדנו. אך הפעם דווקא התפקיד הוא שהציל את משפחתנו. נבחרתי שוב לרכז את המשק, אבל לפני כניסתי לתפקיד יצאתי לקורס של חצי שנה.

קורס זה היה מרוכז ומאומץ. חזרתי הביתה אחת לשבועיים בלבד. פגישות קצרות וחטופות אלה חיזקו אותנו שוב. במקביל, נשתפרה רמת החיים, כבר גרנו בבית בנוי (בשכונת בסין), היה חשמל, ביוב, דשא – וחופשה ראשונה בנתניה. אבל ליונה לא היה די בכך. היא רצתה בעקשנות ובעקביות לעזוב, ובאותו כוח רצון שאפתי אני להצליח ולהישאר.

עמדנו להתגרש, כאשר הוצע לנו לצאת לשליחות למרוקו. הסכמנו; אבל אז, כאילו להכעיס, הצטרפה מרוקו לליגה הערבית וסילקה מקרבה את כל הישראלים. מוסדות הממשלה והתנועה החליטו להמשיך ולקיים קשר עם היהדות שם באמצעים שונים, וביניהם תנועות נוער במחותרת. באופן טבעי הייתי המועמד הראשון בעל הכישורים התנועתיים והביטחוניים המתאימים להקמת רשת חדשה זו, בסיוע של ה"מוסד".

יצאתי בבהילות לקזבלנקה, ויונה נשארה כאן עם הילדים; הובטח לנו כי תוך חצי שנה יעבירו את שנינו לבלגיה, והסכמנו שפרידה קצרה זו תיטיב את יחסינו.

לא עברו חודשיים ופרצה מלחמת "קדש". מלחמה זו כאילו שמה קץ למלחמותינו המשפחתיות; כאשר חזרתי ממרוקו ונבחרתי להיות ראש המועצה, החל פרק חדש ביחסינו. הם נעשו יותר שקטים, יותר מאוזנים ויותר מבוססים. התבגרנו כנראה. למדנו לאמוד את כושר הסבל ואופי תגובותיו של הזולת. עתה הוקל עליה, כיוון שהילדים היו גדולים יותר; ומאידך גיסא, עוצמת פעולתי באזור והשלכותיה על הסביבה הקרובה והרחוקה, העלו את יונה למעמד של הגברת מס' 1 של שער-הנגב.

הייתי עסוק מאוד, וביתנו הפך למקום ישיבות ופגישות בכל ערב ובכל יום בשבוע. במשך שמונה השנים שכיחתי בתפקיד זה, הפכנו עולמות. על כך נדבר בפרק אחר.

יונה חשה בחשיבות המעשה, ומשיכות החבל בכיוון הנגדי נפסקו; התחלנו למשוך ביחד ובאותו הכיוון. זה קרוב לשלושים שנה שאנחנו צוות וצמד, בונים יחד, נלחמים כמחנה אחד, מחליטים יחד, סובלים או שמחים, אבל ביחד. בשנת 1965 יצאתי שוב בתפקיד לחודש ימים לאירופה – קודם כל לרומא, לקונגרס בין-לאומי לפיתוח אזורי, ולאחר מכן לשש מדינות השוק המשותף כדי לבחון בהן את השוק של הגזר הטרי. הצלחתי לגייס מספיק כסף כדי שגם יונה תשתתף בנסיעה.

זו היתה נסיעתה הראשונה לחו"ל. הכל היה כחידוש גמור: הטיסה, בתי המלון, המוזיאונים, הפאר והיופי של ערי אירופה הוותיקות: רומא, ציריך, פאריס, לונדון, קופנהאגן ועוד... בין פרקי הזמן שהוקדשו לתפקידים השונים המתחייבים מהשליחות, הספקנו גם לבלות. נהנינו מן המאכלים, ההצגות, הטיולים ומקומות הבידור השונים. אני התענגתי בעיקר מיונה.

תכונתה הטבעית להתחבר, להתיידד, לקשור קשר עם זרים בלי קושי, בחביבות ובטבעיות היתה תמיד חסרה לי, וחיסרון זה הקשה על פעולותי. הודות לאשתי היה לי פתאום נוח וקל. פתיחת הדלתות היתה מהירה יותר, והשיחות לבביות וחופשיות יותר.

כך היה גם ביתר השליחויות שבאו לאחר מכן, כי מאז יצאנו תמיד ביחד לחו"ל: לצרפת, לארה"ב, לברזיל ולאנגליה. הצוות כבר פעל כמכונה משומנת; אמנם פה ושם פרץ הר הגעש שבה, אבל מהר מאוד חזרו השקט והתיאום. ב-1973 החלו להופיע הנכדים, והשישה שיש לנו עד כה, רחוקים מלנצל את כל האוצר הבלתי-נדלה של אהבה שופעת שהיא מסוגלת לפזר סביבה. אם היא היתה אם נהדרת, היא הפכה ללא מאמץ לסבתא "משגעת", המשאילה את נכדיה להוריהם.

היא הפכה לגורם המרכזי המלכד סביבה את כל המשפחה (14 במספר היום). ביתנו הפך להיות "ביתה של סבתא", וכל המכתבים מתחילים ב"לסבתא ולסבא שלום"...

כפי שאתם רואים, לאושר אין היסטוריה, ופרק זה הוא קצר למדי. עברנו ביחד דרך ארוכה, קשה מבחינה נפשית ומבחינה חומרית, אבל התגברנו!! לסיכום, אפרט כאן את רשימת השיכונים שגרנו בהם במשך חיינו המשותפים: שנתיים גרתי באוהל לפני שהחלטנו לגור ביחד ב... בונקר תת-קרקעי במשלט. משם עברנו לאוהל משפחתי קטן. כעבור חצי שנה עברנו בשמחה לחדרון בצריף שוודי, שהותקן זמנית למגורים, במקום לשמש כשירותים, שהיו עדיין בגדר חלום.

לאחר מכן, תוך המתנה לגמר בנייתו של הצריף הקבוע שלנו, גרנו בִּיחָד עם מרים ודן בחדרם (12 מ"ר); מן הצריף שלנו עברנו לארמון בניו – 19 מ"ר כולל מרפסת, שם גרנו שנתיים. הפילוג והעזיבות קידמו אותנו מהר וקפצנו לשכונת בסין (21 מ"ר). כשנולדה דורית, לאחר שהיינו כבר 14 שנה בקיבוץ, זכינו לעבור לשכונת "לוד". את מסיבת בר־המצוה של נאוה חגגנו בבית הנוכחי, לפני שיפוצו הראשון (32 מ"ר); הוא הוגדל ל־39 מ"ר, משצירפנו את המרפסת לסלון ב־1967, ורק בימינו, אחרי קרוב לארבעים שנה של חיי קיבוץ, זכינו לבית שנוכל לחיות בו, לארח ולעסוק בתחביבים בצורה המתקרבת למושגים המקובלים מזה שנים רבות בקיבוצים האחרים והעשירים יותר. אבל על דרכנו זו ועל מדיניות המשק שלנו להעמיד בסולם העדיפויות את הקליטה לפני רווחת חברינו, אנחנו לא מצטערים. שלושים ושמונה שנות חיינו המשפחתיים עברו מהר מאוד, ואנו מתכננים כעת את החצי השני של מגילתנו.

ולסיכום פרק זה אוסיף עוד סיפור אחד שיתאר בצורה הומוריסטית את הבסיס, שעליו אנו מתכוונים לבנות עתיד זה.

זה היה בברזיל, בפוז דה־איגסו, לשם נסענו לחזות במפלים הנפלאים, המתחרים ביופם עם מפלי ניאגרה שבארה"ב. בבית המלון נרשמנו לטיול המאורגן, שעלה כ־\$10 עבור שנינו, ושאלתי את הפקיד: "איפה משלמים?"

– "שם", הוא ענה לי והחוזה בראשו לכיוון פתח המלון, שם גם עמד דלפק הקבלה. הבנתי שמשלמים לנהג המונית.

למחרת עם חזרתנו מן הטיול, הושטתי לנהג המופתע סכום השווה ל־\$10. הוא כמובן לא התווכח, התניע ונעלם.

כאשר באתי לסלק את חשבון המלון, מצאתי בו להפתעתי חיוב של \$10 עבור הטיול. הבנתי את טעותי ו... סיפרתי על כך ליונה (!!!).

התנהגות "תמימה" זו זיכתה אותי בשטיפת חיי, כאילו אבדו לה יהלומי הכתר (\$10) או לפחות מחצית הממלכה. "אתה תמיד כזה... כולם מסדרים אותך... לא שואל אף פעם... יודע תמיד הכל..." ועוד, ועוד... כמעט נוֹי־סטופ!!!

למחרת חזרנו צפונה, לקוריטיבה, בנסיעת לילה באוטובוס. כאשר ירדנו מן הרכב אחרי שתיים־עשרה שעות טלטולי אימה, פנינו ישר אל בתי השימוש. בדרך לשם שאלתי את יונה, אם יש לה כסף קטן; ו... התברר ששכחה באוטובוס את התיק שלה עם כל כספנו, דרכונינו וכרטיסי הטיסה, שהתעקשה לשמור אצלה, כי אותי...
... ו... ו...

התחנה המרכזית של קוריטיבה גדולה בהרבה מזו של תל־אביב. רצנו כמטורפים; הצלחת, אני, להגיע לאוטובוס שלנו בדיוק כשהחל לעזוב את מקום הנייט. דפקתי בדלת, עליתי במהירות ו... מצאתי מתחת לשמיכה את התיק, שלם ומכיל את כל אוצרנו.

ומאז... היא לא מספרת על עשרת הדולרים, ואני לא מספר על התיק...